

samme Spild af Kræfter, Spild af Tid, Spild af Penge.

Hertil kommer, at den daglige Drift af det kongelige Teater er meningsløs kostbar. Paa Grund af de daarlige Pladsforhold og Scenerummets upraktiske og antikverede Indretning er man saa godt som afskaaret fra at bruge Maskinkraft, men maa bruge Haandkraft, og det er en dyr Historie. Paa en moderne konstrueret Scene vil 15—20 Maskinfolk kunne klare Arbejdet; paa det kongelige Teater har man i Øjeblikket 1 Maskinmester, 3—4 Undermestre og en Vrimmel af Arbejdsfolk; 36 Arbejdsfolk er den mindste Stykke, som bruges, og ofte anvendes der til Forestillinger over 100. Eksempelvis skal jeg nævne, at til Drejescenen til „Det levende Lig“ bruges paa det kongelige Teater 40 Mand, medens en ganske lignende Drejescene ogsaa til „Det levende Lig“ paa Kristiania Teater betjenes af 3 Mand. Man foretrækker paa det kongelige Teater at have Snese af Folk til at hive og drage i Tove fremfor at sætte en elektrisk Motor i Gang. Magasinerne er særdeles indskrænkede og deres Beliggenhed i Forhold til Scenen højst uheldig, særlig er de to store Trapper, som fører fra Magasinet til Scenen, til overordentlig stor Gene. Udgiften til Transport af Dekorationer til og fra Reservemagasinet paa Orlogsværftet andrager høje Beløb, og alt, hvad der findes af Varme- og Ventilationsanlæg, er i en saa ussel Forfatning, at en fuldkommen Fornyelse er paakrævet. De ofte ulidelig lange Mellemakter paa det kongelige Teater er nødvendige, fordi man ikke har mekanisk Scene, de over al Maade grimme Sofitter er nødvendige, fordi man ikke har Rundhorisont. Kort sagt: hele Teatrets tekniske Materiel, maaske med Undtagelse af Belysningsanlægget, er under al Kritik. Det er gammeldags, det er i slet Forfatning, det er uøkonomisk at bruge. En radikal Forandring af disse Forhold er nødvendig.

Hvad man nu end vil indvende mod det foreliggende Lovforslag, nægtes kan det ikke, at den højtærede Minister har grebet med fast Haand om de Onder ved det kongelige Teater, som jeg har bestræbt mig for at paavise. Den højtærede Minister foreslaar, at Bygningen paa Kongens Nytorv skal indrettes alene til Skuespilhus og Casinos Teater, som Staten har købt billigt, til Opera og Ballet. Det kongelige Teaters Scene og Tilskuerplads skulde da omlægges saaledes, at der anlægges et moderne Scenemaskineri efter Elevator-Princippet,

hvilket er ganske nødvendigt, og at der foretages en mindre Omdannelse af Tilskuerrummet og en ny Indretning af den Forbindelse, der maa være mellem Scenen og Magasinerne ved en Tunnel, der anbringes under Kolonnaden, saa at der bliver let Forbindelse mellem Scenen og Magasinerne. Derved, at den nuværende Magasinbygning ved Operaens og Ballettens Overflyttelse til Casino meget betydeligt aflastes, vil det være muligt at faa Plads til et lille privat Teater, en Kammerpils-scene, over Kolonnaden. Det nuværende Casino skulde saa efter Ministerens Plan nedbrydes, med Undtagelse af den smukke Façade og Forhallen, og paa dets Tomt skulde opføres et fuldstændig nyt Teater. Operahuset paa Casino kan efter Beregningen tages i Brug i Sæsonen 1921, og i denne Sæson maa alle Kunstarter spille der, men i den næste Sæson skulde det kongelige Teaters Forandring være fuldført og Skuespillet flytte tilbage til Kongens Nytorv. Og alt skulde være færdigt, naar den danske Skueplads den 23. September 1922 fejrer sit 200 Aars Jubilæum.

Denne stort tænkte Plan er ikke blevet modtaget med overdreven Velvillie, og særlig har man gyst ved Tanken om, at den kongelige Opera og den lige saa kongelige Ballet skulde forvises til Amaliegade, der dog ellers regnes for at være et fint Kvarter. Den højtærede Minister kan ikke siges at have haft nogen god Presse. Emsige Petitjournalister har i den søde Juletid fornøjet sig med at skrive Spalte op og Spalte ned om det „umulige Casino-Projekt“, som de kalder det; de har gjort, hvad de kunde, for at plumre Vandene. Og Opera og Ballet er draget i Leding, svært bevæbnet og i fuld Krigsmaling. Jeg havde i November den Ære at indbringe to Adresser fra Operaens, Ballettens, Kapellet og Korets samlede Personaler. I den første Adresse udtaler de Damer og Herrer sig stærkt til Gunst for Dobbeltscenen, den Ordning med et Skuespilhus og et Operahus i Forbindelse med hinanden, som før har været fremme, som jeg senere skal komme tilbage til, og som, det indrømmer jeg villig, har store Fortrin. Men 14 Dage efter skriver de samme Herrer og Damer under paa en ny Adresse — for der er som bekendt intet saa let her i Verden som at faa Folk til at underskrive paa Adresser —, en Adresse om, at en Opera paa Jernbane-Terrænet vil være at foretrække. Det er det Luftslet, som Kaj Bendix fabler om. Og da der virkelig synes at være dem, der tager dette Projekt alvorligt, nødes